

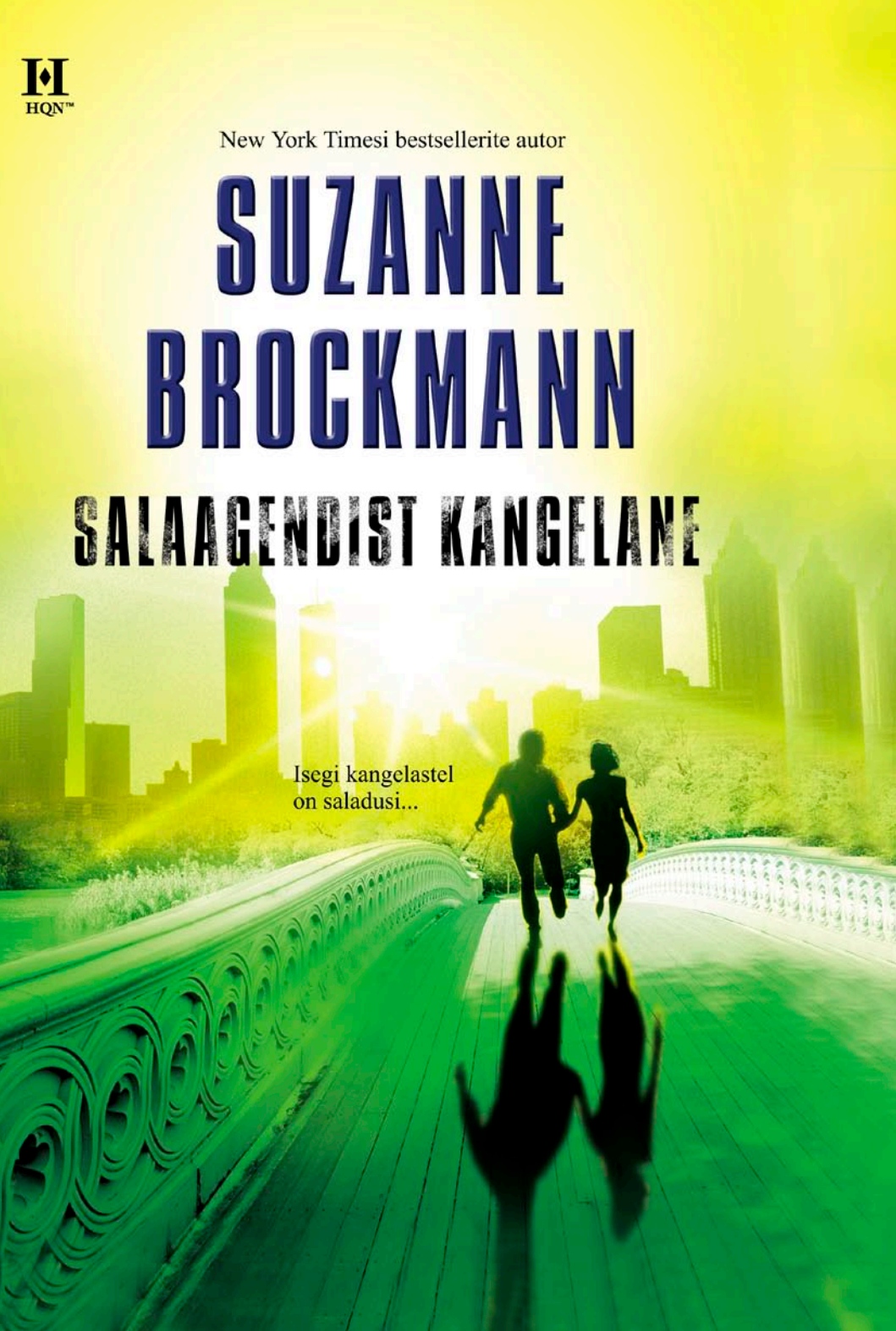
H
HQN™

New York Timesi bestsellerite autor

SUZANNE BROCKMANN

SALAAGENDIST KANGELANE

Isegi kangelastel
on saladusi...

Esimene peatükk

„Te kavatsete viia läbi *mille?*“

„Põhjaliku läbiotsimise, riided seljast,“ lausus FBI agent ukse poole minnes. „Palun järgnege mulle.“

Arheoloogiadoktor Annie Morrow pani käed rinnal risti ega liikunud paigast. Oli selge, et ta ei kavatsenud mitte kuskile minna. „Te olete mu pagasi põhjalikult läbi otsinud, te olete mu käekoti läbi valgustanud ja nüüd tahate veel, et ma end *paljaks* kah koorin? See on ju sulaselge ahistamine. Te olete mind siin ligemale viis tundi kinni hoidnud ega ole lasknud mul advokaadile helistada. Kulla sõber, te rikute mu õigusi, ja mulle hakkab nüüd tõesti aitama.“

Teisel pool peegelklaasist seina, kust nägi ruumi sisse, kuid välja mitte, seisis CIA agent Kendall „Pete“ Peterson vaikides ja jälgis kuulsat arheoloogi ja kunstiajaloolast, ajalooliste esemete autentijat Anne – hüüdnimega Annie – Morrow’d. Professor Morrow’ kohta koostatud toimiku kohaselt oli ta kolmekümne kahe aastane ja üks maailma juhtivaid eksperte vanade metall-

esemete – müntide, kujude, kunstiteoste ja ehete – vallas. Arheoloogide lapsena oli ta sündinud Egiptuses läbi viidud väljakaevamistel. Ta oli elanud kolmeteistkümnes riigis ja osalenud üheksateistkümnel väljakaevamisel – veel *enne* kolledžisse astumist!

Kuid toimikus *ei olnud* kirjas seda, et Annie oli tulvil pealtnäha lõputut energiat. Nende viie tunni jooksul, mis Peterson oli naist jälginud, oli too istunud paigal vaid väga lühikest aega. Enamasti kõndis ta ringi; vahel seisis, toetus, koputas jalaga vastu maad, kuid põhiliselt käis ta väikeses ülekuulamisruumis ringi nagu puuri pandud loom.

Samuti polnud toimikus sõnagi naise kangekaelselt ette aetud lõuast või sellest, kuidas ta sinised silmad vihastudes sädemeid pildusid. Õigupoolest ei paljastanud toimikufoto midagi ebatavalist, välja arvatud ehk naise pikad ja läikivad pruunid juuksed ning peaaegu liigagi sensuaalsed huuled.

Kuid näost näkku, liikumises oli naine ilus...

„Nii et see on siis meie arheoloogiadoktorikene,“ kuulis Peterson selja taga häält.

Ta pöördus ja vaatas otsa Whitley Scottile, kes esindas selle juhtumi käsitlemisel FBI-d. Scott naeratas talle, ta silmad pakside prilliraamide taga tõmbusid kissi. „Vabandage, et mu nii kaua aega läks, kapten,“ lausus ta. „Lend hilines.“

Peterson ei naeratanud. „Me oleme teda tundide kaupa kinni hoidnud,“ ütles ta. „Ta on üsna marus.“

Ta kuulis helisüsteemi kaudu, kuidas Annie Morrow endiselt FBI agendi Richard Collinsiga vaidles.

„Ma olen teile öelnud juba üheksa miljonit korda – või saab nüüd juba kümme miljonit korda? Käisin ühe kliendi palvel toomas Inglismaalt ära ühte kunstiväärtusega eset – üheksateist-

kümnendast sajandist pärit kulda valatud surimaski. Ma polnud Ühendriikidest nii kaua eemal, et saata korda kõiki neid kuritegusid, mis te üritate mulle kaela määrada. Kõik surimaski paberid on korras – seda olete ise ka tunnistanud,“ ütles ta. „Mind huvitab nüüd peamiselt see, millal te mul minna lasete.”

„Pärast läbiotsimist,“ ütles Collins. Collins on selles töös hea, mõtles Peterson. Collins võis ükskõik kui pikalt vaielda ja ikka peale jääda. Ta oli rahulik, tasakaalukas ja äärmiselt kannatlik. Ning teda oli võimatu endast välja viia või segadusse ajada.

„See naine on just teie tüüp, Pete,“ lausus Whitley silmanurgast pikema mehe poole küigates. „Miski ütleb mulle, et see töö pakub teile veel rahuldust.“

Peterson ei naeratanud, kuid ta pruunid silmad saatsid mikrosekundi vältel Scotti suunas välkuvat pilgu. „Ta on liiga kondine,“ ütles ta.

Annie Morrow’le nüüd aitas. Ta lajatas käega vastu lauda ja tõusis toolist, kuhu oli alles äsja istunud. „Te siis tahate mind läbi otsida?“ küsis ta. „Hea küll. Otsige siis läbi ja laske mul ometigi minna.“

Ta ajas lohmaka linase jaki seljast, viskas selle toolile ja lükkas tossud jalast. Ta tõmbas kiire liigutusega laia punase särki üle pea ja tegi pükste nõöbi lahti.

„Seda et...“ lausus hämmeldunud Collins. „Mitte *siin*...“

„Miks ka mitte?“ küsis aluspesus keset ruumi seisev Annie mesimagusal toonil, silmad vihaselt välkumas. „Võtke rahulikult. Mu päevitusriided paljastavad märksa enam kui praegune pesu.“

Petersoni näkku ilmus naeratus. Põrgut, naisel oli õnnestunud Collins segadusse ajada. Naine teadis vägagi hästi, et Collins oli tahtnud viia ta ruumi, kus naiseagent ta läbi otsiks. Kuid

ta oli sellele vaatamata võtnud riided seljast Collinsi nina all pelgalt mehe ärritamiseks. Peterson tundis sisimas midagi ning mõistis, et see naine meeldib talle – talle meeldis naise südikus, energia ja jultumus. Ta kortsutas kulmu. Naine oli uurimise all olev kahtlusalune. Naine poleks tohtinud talle meeldida. Naine oleks võinud tekitada temas austust ja isegi imetlust, kuid poleks tohtinud meeldida. Kuid siin seistes ja naist vaadates leidis ta nii mõndagi meeldivat.

Annie pöördus ja osutas, käed puusas, peegli poole. „Teistel kuttidel peab ju ka natuke lõbu olema.“

Naine teadis, et teda jälgitakse. Ta oli tõesti väga nutikas. Toimiku kohaselt olid ta hinded olnud kogu kolledži vältel väga head ning ta oli kaitsnud doktoritöö peaaegu kaks korda kiiremini, kui selleks tavaliselt aega kulus. Petersonile meeldisid targad naised, eriti veel siis, kui need nägid välja sellised nagu see siin.

Ta rinnahoidja ja aluspüksid olid mustast pitsist ning moodustasid heleda sileda ihu taustal terava kontrasti. Ta rinnad olid täidlased ja sale vöökoht laienes kitsasteks puusadeks ning pikkadeks ilusateks jalgadeks. „Võtan sõnad tagasi,“ lausus Pete Whitley Scottile. „Ta pole sugugi liiga kondine.“

Tundus, nagu oleks naine vaadanud talle otse silma. Pete nägi pulssi naise kaelal tukslemas. Vihased hingetõmbed panid ta rinnad tõusma ja langema.

„Kas te kavatsete mind ahistada iga kord, kui ma riigist lahkun või riiki sisenen?“ küsis Annie.

Pete heitis pilgu Whitley poole. Too kehtas õlgu. „Ta vaatab teile otse silma,“ lausus Whitley.

„Te ju teate, et ta ei saa mind näha,“ ütles Pete, kuid andis märku, et mikrofon lülitataks sisse. „Ateena juurdlust,“ ütles ta

pisut häält tõstes, et mikrofon heli kinni püüaks, „pole veel lõpetatud.“

Annie tõstis ahastades käed ja hakkas tammuma. „Noh, näete nüüd,“ ütles ta. „Lõpuks ometi hakkame kuskile välja jõudma. Te ahistate mind tõesti. See surimask ei lähe teile vähimalgi määral korda. Teie arvate endiselt, et mul oli mingit pistmist nende tõbras-tega, kes muuseumile pommi panid ja seal röövi korda saatsid.“

Pete püüdis keskenduda naise sõnadele, mitte ta kehale. Kuid see polnud sugugi lihtne. Naine liikus kassina, ta säärelihased liikusid...

„Mitu korda ma pean teile ütleva, et mina pole midagi va-rastanud?“ jätkas naine. „Ma juba lausa soovin, et oleksin. Siis oleks kõik see jama märksa lihtsam. Aga ma ei kavatse tunnis-tada end süüdi kuriteos, mida ma pole sooritanud.“

Ta katkestas tammumise, tuli peegelklaasi juurde ja vahtis uuesti otse Petersonile silma. See tekitas kõhedust, tundus, nagu suudaks naine teda tõesti läbi klaasi näha.

„Kaks tundi pärast teie lahkumist leidis Inglismaa galeriis aset plahvatus ja rööv,“ ütles Peterson odava helisüsteemi tõttu moonutatud häälega. „Sel korral on ohvreid.“

Peterson uuris tähelepanelikult Annie nägu, kus võitlesid erinevad tunded. Lõpuks saavutas võidu viha.

„Ja teie arvate loomulikult, et mina olin sellega seotud. Suure-pärane, no lihtsalt suurepärane. Süütud inimesed saavad surma, teie ei oska aga teha muud, kui mind lennule minnes või lennult tulles pitsitada. Te peaks jahtima hoopis neid, kes selle pommi panid, mitte mängima siin peitust minuga – muide, ma minestan verd nähes.“

„Kas ei tundu pisut kummaline, et te käite kaks korda viie kuu jooksul Euroopa kunstigaleriides ja mõni tund pärast teie

lahkumist järgneb mõlemas pommiplahvatus ning rööv?“ Peterson oli töötanud selles valdkonnas nii kaua, et ta teadis: kui kuskil on suitsu, püüab keegi tuld varjata. Ta ei lasknud näilisel ärritusel end veenda. „Kuidas te seda seletate, et lahkusite Ateena konverentsilt mitu tundi enne teisi?“

„Ei seletagi!“ pani Annie sähviva pilguga vastu. „Olen juba rääkinud FBIle ja CIAle ja kõigile, kes on selle kohta küsinud, et lahkusin varem, kuna olin näinud ära kõik, mis mind huvitas, ning tahtsin varasema lennuga koju tulla.“ Nüüd käis ta mööda ruumi ringi ja oli selge, et ta on endast väljas. „Mis on saanud heast tavast, mille kohaselt on inimene süüdi mõistmiseni süütu? Ah? Mis kurat siin küll ometi toimub?“ karjus ta otse läbi klaasi Petersonile.

Järgnes vaikus. Sügav vaikus. See tegi Annie relvituks – ja seda Pete eeldaski. Annie Morrow polnud sugugi kannatlik inimene ja talle ei meeldinud, kui teda pandi ootama. Ta pöördus ja võttis riided. „Kui me oleme nüüd ühele poole saanud...“ ütles ta rõhutatult.

„Aga ei ole,“ lausus Pete. „Teie olete veel läbi otsimata.“

Annie viimasegi kannatuseraas katkes. „No nüüd küll aitab,“ ütles ta riideid maha visates ja peegli juurde marssides. Ta seisis sisuliselt vastu klaasi, nii et Pete nägi ta tihedaid tumedaid ripsmeid ja tumesiniste silmade heledamaid toone. Annie seisis klaasile nii lähedal, et Pete nägi, kuidas naise nahk on just nii sile ja pehme, kui see paistis. Kui nende vahel poleks olnud klaasseina, oleks ta võinud naist puudutada.

Peterson tundis, et Whitley peab teda silmas, ja suutis kuidagi mittemidagiütleva ilme säilitada. Kuid ta polnud juba tükk aega ühtki naist nii väga tahtnud. Väga pikka aega.

„Uskuge mind: kõik, mis on mu pesu all, on minu oma,“ ütles Annie. „Ei ühtki eemaldatavat osa.“

„Kahju küll,“ ütles Peterson. „Mulle makstakse päris korralikult selle eest, et ma teid ei usaldaks.“

„Mida te oma aruga õieti otsite?“ küsis Annie. „Kui ütleksite, saaksin vaadata, kas see on mul siin kuskil.“

„Kas te kulleritest olete midagi kuulnud?“ küsis Pete.

Annie kangestus.

Petersonil oli õnnestunud Anniet šokeerida, kuid millegipärast ei tundnud ta sellest rõõmu. „Kullerid smuugeldavad illegaalseid aineid oma kehas,“ ütles Peterson.

„Ma *tean*, mis asi kuller on,“ vastas Annie. „Kas te arvate tõesti, et ma neelasin kroonijuveelid alla? Ühes tükis?“

„Ma ei räägi neelamisest,“ vastas Peterson ja jäi vait, lastes Anniel endal lõpuni mõelda.